

*Sygn. akt III K 333/14*

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2014 roku

**Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, III Wydział Karny**

w składzie:

**Przewodniczący: SSR Małgorzata Demianiuk-Dzik**

Protokolant: protokolant sądowy – stażysta Karolina Majewska

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lipca 2014r.

sprawy przeciwko

**A. G.** zd Z.

córcie K. i B.

ur. (...) w S.;

**oskarżonej o to, że:**

w w dniu 2 października 2011 r. w U. C. III (...)

w W. usiłowała wprowadzić do obrotu na polski obszar celny importowany z C. podrobiony towar w postaci 26 szt. błyszczków do ust, 4 szt. cieni do powiek, 16 szt. tuszu do rzęs oznaczonych znakami towarowymi (...); 20 szt. swetrów męskich oznaczonych znakami towarowymi (...); 8 szt. cieni do powiek oznaczonych znakami towarowymi (...) oraz 4 szt. pudru, 14 szt. błyszczków do ust, 7 szt. cieni do powiek, 21 szt. kredek do ust oznaczonych znakami towarowymi (...) i 22 szt. błyszczków do ust, 4 szt. tuszu do rzęs, 2 szt. pudru oznaczonych znakami towarowymi (...), działając na szkodę firm: (...) S.A. z/s we F., T. (...) L., I. z/s w (...) (...) (...) z/s w N. i L. P. et B. & C. z/s we F. przy czym zamierzonego czynu nie osiągnęła z uwagi na zatrzymanie przedmiotowego towaru przez funkcjonariuszy I. C. w W., **tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej**

I. oskarżoną A. G. uznaje za winną tego, że w dniu 2 października 2011 r. na terenie (...) C. (...) w W. usiłowała dokonać obrotu przywiezionymi na polski obszar celny z C. towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi w postaci 26 szt. błyszczków do ust, 4 szt. cieni do powiek, 16 szt. tuszu do rzęs oznaczonych znakami towarowymi (...); 20 szt. swetrów męskich oznaczonych znakami towarowymi (...); 8 szt. cieni do powiek oznaczonych znakami towarowymi (...) oraz 4 szt. pudru, 14 szt. błyszczków do ust, 7 szt. cieni do powiek, 21 szt. kredek do ust oznaczonych znakami towarowymi (...) i 22 szt. błyszczków do ust, 4 szt. tuszu do rzęs, 2 szt. pudru oznaczonych znakami towarowymi (...), działając na szkodę firm: (...) S.A. z/s we F., T. (...) L., (...) z/s w (...), (...) (...)z/s w N. i L. P. et B. & C. z/s we F., przy czym zamierzonego czynu nie osiągnęła z uwagi na zatrzymanie przedmiotowego towaru przez funkcjonariuszy I. C. w W. tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 305 ust 1 ustawy Prawo własności przemysłowej i na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk oraz art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej warunkowo umarza na okres 2 (dwóch) lat próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 800 (osiemset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1000 (jednego tysiąca) złotych, zaś na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżoną od zapłaty pozostałych kosztów sądowych;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę (...) (tysiąc pięćset czterdzieści osiem) złotych powiększoną o podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej A. G..

Sygn. akt III K 333/14

## UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zebranego i ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

dnia 2 października 2011r., na terenie (...) im. (...) w W., A. G., która wróciła do P. z podróży do C. lotem rejsowym nr LO 752, w czasie odprawy celnej udała się do korytarza „zielonego” – nic do oclenia. Została jednak skierowana do wrywkowej kontroli przez funkcjonariusza celnego A. R.. W trakcie sprawdzania zawartości bagaży, ujawniono u kontrolowanej podrobiony towar w postaci

26 sztuk błyszczków do ust, 4 sztuk cieni do powiek oraz 16 sztuk tuszu do rzęs oznaczonych znakami towarowymi (...), 20 sztuk swetrów męskich oznaczonych znakami towarowymi (...), 8 sztuk cieni do powiek oznaczonych znakami towarowymi (...), 4 sztuk pudru,

14 sztuk błyszczków do ust, 7 sztuk cieni do powiek i 21 sztuk kredek do ust oznaczonych znakami towarowymi (...), a także 22 szt. błyszczków do ust,

4 sztuk tuszu do rzęs oraz 2 sztuk pudru oznaczonych znakami towarowymi (...), które to zostały nabyte przez A. G. podczas pobytu

w C.. Ilość i rodzaj przywiezionego przez oskarżoną towaru wskazywał na przeznaczenie go do sprzedaży. Oskarżona przywożąc towar z podrobionymi znakami towarowymi na polski obszar celny usiłowała dokonać obrotu tymi towarami, jednakże zostały one zatrzymane przez funkcjonariuszy celnych.

W związku z podejrzeniem, iż zatrzymany towar jest podrobiony, o powyższym zawiadomiono, przedstawiciele firm będących uprawnionymi do znaków towarowych, którymi oznaczono zakwestionowane produkty .. (...) konsekwencji, w zakresie opisanego powyżej towaru, przedstawiciele uprawnionych podmiotów, tj. firm: (...) S.A. z/s we F., T. (...) L., (...)z/s w (...), (...) (...) z/s w N. i L. P. et B. & C. z/s we F., złożyli wnioski o ściganie A. G., w związku z popełnieniem czynu określonego w art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej.

Z uwagi na podejrzenie, że w wyniku niezgodnego z przepisami zgłoszenia celnego dokonanego przez A. G., doszło do narażenia na uszczuplenie należności celnej i podatku VAT wszczęto postępowanie karno - skarbowe, które zostało prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 16 grudnia 2013r., sygn. akt III K 750/12.

Oskarżona w trakcie zarzucanego jej czynu, jak wynika z opinii biegłych lekarzy psychiatrów, była w pełni poczytalna.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień oskarżonej k. 115, 146v-147, 339, 768-769, zeznań świadka A. R. k. 58v, 130v, zeznań świadka B. Z.

k. 579-580, protokołów zatrzymania rzeczy k. 5-7, 101-104, pokwitowania k. 8, protokołów oględzin rzeczy k. 9-11, 108-110, pisma pokrzywdzonego L. wraz załącznikami k. 41-53, 79-85, dokumentacji lekarskiej k. 74-76 155-156, opinii sądowo-psychiatrycznej k. 91-92, opinii biegłego z zakresu własności przemysłowej k. 419-452, uzupełniającej opinii ustnej k. 544.

Oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia, dwukrotnie w postępowaniu przygotowawczym w dniu 02.10.2011r. oraz w dniu 24.05.2012r., a także przed Sądem podczas dwukrotnego rozpoznania niniejszej sprawy, tj. w dniu 13.05.2013r. oraz w dniu 18.07.2014r.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, poza tą częścią, w której utrzymuje ona, iż przywoziła towar oznaczony podrobionymi znakami towarowymi na użytek własny, oraz na prezenty dla rodziny, znajomych oraz innych osób, a także co do jej nieświadomości, że przedmioty oznaczone były podrobionymi znakami towarowymi. W części uznanej za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej korelują z zeznaniami świadka A. R., a także z dowodami z dokumentów. W sprawie bezsprzecznym jest bowiem, iż oskarżona wracała z C. przewożąc w bagażu dużą ilość wyrobów oznaczonych znakami towarowymi należącymi do firm wskazanych w zarzucie. W świetle dokumentacji medycznej oskarżonej, brak jest również podstaw do kwestionowania relacji A. G., w zakresie, w jakim wskazuje ona, że głównym celem wyjazdu do C. były względy lecznicze. Wyjaśnienia oskarżonej, w części nie zasługującej na wiarę są natomiast mało logiczne i stoją w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym

w sprawie, który wskazuje na handlowy charakter dokonanego przez oskarżoną w dniu 02.10.2011r., przywozu produktów oznaczonych zastrzeżonymi znakami towarowymi. Jednocześnie, z samych wyjaśnień oskarżonej wynika, że wiedziała ona, iż ma do czynienia z towarem oznaczonym znakami znanych marek, który kupiła po okazyjnej cenie (jak zadeklarowała, za całość przywiezionego towaru zapłaciła około 3300 złotych). Nie zasługują na wiarę wyjaśnienia oskarżonej o jej przekonaniu co do oryginalności zakupionych produktów. Wyjaśnienia te uznać należy za przyjętą linię obrony. Jak wyjaśniła oskarżona, miała ona do czynienia wcześniej z towarami znanych marek (kupowała kosmetyki i perfumy D. i L.), zdawała więc sobie sprawę ile takie produkty kosztują. Nawet przy przyjęciu średnio, że każdy z tych produktów oryginalnych kosztowałby 100 zł, to tylko przedmioty objęte zarzutem musiałyby kosztować 14800 zł. Zakładając, że w C. miałyby one okazyjną cenę sięgającą nawet 50 % wskazanej wyżej wartości, to i tak oskarżona musiałaby za nie zapłacić ok. 7500 zł. Wydana przez oskarżoną suma pieniędzy na ubrania i kosmetyki tak znanych marek, jakimi są D., L., (...)czy T. (...) musiała wskazywać na nieoryginalność tych towarów, a oskarżona była tego w pełni świadoma. Niewiarygodne jest bowiem, aby, nawet na rynku dalekowschodnim, oryginalne kosmetyki, a tym bardziej ubrania znanych marek, były dostępne w cenie po kilka czy kilkanaście złotych. Tłumaczenie więc oskarżonej o jej przekonaniu co do oryginalności przywiezionego towaru mija się z prawdą jako nielogiczne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym.

Wyjaśnienia oskarżonej, w których twierdzi ona, że przywoziła tak znaczną ilość przedmiotów oznaczonych zastrzeżonymi znakami towarowymi, na szeroko rozumiany użytek własny, są również nielogiczne i należy potraktować je wyłącznie jako przyjętą przez nią linię obrony. Oskarżona składając kilkukrotnie wyjaśnienia nie potrafiła logicznie wytłumaczyć, dlaczego przywoziła tak dużą ilość towaru.

W świetle zasad logiki i wskazań doświadczenia życiowego niewiarygodne jest bowiem, aby zatrzymany u niej towar kupowała ona wyłącznie dla siebie oraz na prezenty dla rodziny, znajomych i innych osób. Szczególnie mało prawdopodobne są wyjaśnienia oskarżonej złożone w dniu 18.07.2014r. gdzie podaje ona, iż część zakupionych przedmiotów przeznaczyć miała na drobne podarki dla pielęgniarek opiekujących się nią w szpitalu. Jednakże nie wskazała, jakoby w krótkim okresie po powrocie z C. planowała hospitalizację w związku z leczeniem onkologicznym, które odbywała. Według wyjaśnień oskarżonej ostatni zabieg operacyjny miała w 2009r. i wówczas leżała w szpitalu. Później zaś, odbywała jedynie pojedyncze wizyty o charakterze kontrolnym. Oskarżona nie potrafiła zatem logicznie wykazać, aby faktycznie przewidywała konieczność rozdawania upominków osobom innym niż rodzina. Zmieniennym jest przy tym, iż wątek prezentów dla pielęgniarek pojawia się dopiero podczas ponownego rozpoznania sprawy, po upływie niemal 3 lat od zdarzenia. Jednocześnie, uwzględniając sytuację majątkową oskarżonej, która jednoznacznie wskazała, że tempore criminis była bezrobotna i utrzymywała się z pensji męża, niewiarygodne jest, aby wydała ona kilka tysięcy złotych na prezenty, zważywszy, że sam wyjazd do C. wiązał się z niemałymi wydatkami. Oskarżona podała relacjonując okoliczności swojej podróży do C., że wyjazd ten sfinansował jej mąż i znajomi. Jest zatem prawdopodobne, iż oskarżona chcąc odwdziżyć się osobom, które jej pomogły, zamierzała wręczyć im drobne upominki, jednakże w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie tłumaczy to zakupu kosmetyków i ubrań oznaczonych zastrzeżonymi znakami towarowymi, w ilości zabezpieczonej u niej w dniu 02.10.2011r. Tak znacznych wydatków na „upominki”, nie tłumaczą w tym kontekście nawet, deklarowane przez A. G. zarobki męża.

Przeciwnie ilość zakupionego towaru, w korelacji z sytuacją finansową oskarżonej, wskazuje na komercyjny charakter dokonywanego przywozu.

Ujemnie na ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonej wpływa również fakt, iż nie zgłosiła ona przewożonego towaru do odprawy celnej, co czyni niewiarygodnymi jej twierdzenia, co do rzekomej niewiedzy o nieoryginalności zakupionych w C. towarów. Jeżeli bowiem oskarżona, była (jak utrzymuje w wyjaśnieniach) przekonana o tym, że przewozi towar oryginalny, wówczas, już to z uwagi na jego ilość, winna zdawać sobie sprawę z konieczności zgłoszenia go podczas kontroli celnej, chociażby dla upewnienia się, czy musi opłacić jakiegokolwiek należności publicznoprawne. Przepuszczanie takie jest tym bardziej zasadne, że, w przypadku podróżnych przybywających spoza granic Unii Europejskiej, każda taka osoba pytana jest przez funkcjonariuszy celnych o to, czy nie ma nic do oclenia. Oskarżona, jak sama podaje, była w C. nie pierwszy raz. Wyraźnie wskazała, że była tam wcześniej już 3 razy, toteż musiała przechodzić stosowną procedurę, co najmniej kilka razy. Wyjaśnienia oskarżonej w zakresie jej twierdzeń, że nie wiedziała o konieczności zgłoszenia przywożonych produktów do odprawy celnej, uznać zatem należy za linię obrony, przyjętą przez nią na potrzeby zakończono już postępowania w zakresie zarzuconego jej wykroczenia skarbowego. Fakt nie zgłoszenia towaru do oclenia przemawia pośrednio za przyjęciem, iż oskarżona doskonale wiedziała, iż przewozi towar nieautentyczny. Jeśli bowiem byłby on legalny i przewożony na użytek własny, wówczas nie byłoby żadnych racjonalnych powodów, aby nie zgłosić go, już to dla bezpieczeństwa (zważywszy na jego dużą, z punktu widzenia możliwości finansowych oskarżonej, wartość).

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka A. R. – funkcjonariusza celnego, dokonującego kontroli oskarżonej. Zeznania tego świadka, pozostają w pełnej korelacji z wyjaśnieniami oskarżonej. Świadek klarownie i zwięźle opisuje przebieg kontroli bagażu oskarżonej dokonanej w dniu 02.10.2011r. i jasno potwierdza fakt przewożenia przez A. G. dużej ilości odzieży i kosmetyków, co w sprawie niniejszej jest bezsporne. Zważyć zarazem należy, iż zeznania te są w pełni spójne i logiczne, a w dodatku znajdują pełne potwierdzenie w dowodach z dokumentów, w tym w szczególności w protokole zatrzymania rzeczy z dnia 02.10.2011 r. oraz protokole oględzin rzeczy z dnia 02.10.2011r. Nadto świadek, będąc funkcjonariuszem celnym, jako osoba wykonująca zawód obdarzony zaufaniem społecznym, nie ma żadnych racjonalnych powodów, aby bezpodstawnie obciążać swoimi zeznaniami oskarżoną i tym samym narażać się na konsekwencje służbowe i odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań.

Sąd w całości obdarzył wiarą również zeznania świadka P. Z. – pracownika kancelarii prawnej reprezentującej podmioty będące właścicielami znaków towarowych, którymi oznaczone były towary zatrzymane u A. G.. Świadek udzielał organom celnym informacji co do autentyczności części towarów zabezpieczonych w dniu 02.10.2011r. Relacja świadka dotyczy okoliczności, o których wiedzę powziął w związku z pracą zawodową i nie wiązał go z żadną ze stron stosunek emocjonalny, mogący mieć wpływ na wiarygodność jego zeznań. Zeznania świadka korelują ponadto z dokumentacją przedstawioną przez pełnomocnika pokrzywdzonej L. z/s w P. dotyczącą zatrzymanych u oskarżonej towarów oznaczonych znakami zastrzeżonymi dla tegoż podmiotu oraz z opinią biegłego z zakresu własności przemysłowej.

Sąd jako w pełni wiarygodne ocenił dowody z dokumentów w postaci wspomnianej wyżej dokumentacji dostarczonej przez pokrzywdzonego L., dokumentacji medycznej oskarżonej A. G. wraz z orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności oraz protokołów zatrzymania rzeczy i oględzin rzeczy dnia 02.10.2011r. Dokumenty nadesłane przez pełnomocnika L. z/s w P. nie budziły wątpliwości Sądu i wskazują one na nieautentyczność zatrzymanych u oskarżonej produktów oznaczonych znakiem towarowym tej firmy. Wątpliwości nie budzi również dokumentacja lekarska i orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, które dokumentują problemy zdrowotne oskarżonej i zostały sporządzone przez kompetentne i uprawnione do tego podmioty. Z kolei protokoły zatrzymania i oględzin rzeczy zostały sporządzone przez uprawnionego do tego funkcjonariusza U. C., zgodnie z przepisami i nie był on kwestionowany w toku postępowania.

Jako wiarygodny sąd ocenił dokumentu w postaci pisemnego oświadczenia oskarżonej z dnia 02.10.2011r. (k. 4), dotyczącego celu przywozu zakwestionowanych, podczas kontroli celnej, przedmiotów tylko w takim zakresie, że oskarżona dokument taki wypełniła zawierając w nim swoje oświadczenie co do ilości, wartości przywiezionego towaru

i celu jego przywiezienia. Informacje odnośnie celu transportu do P. zadeklarowanych produktów jest niewiarygodne z takich samych przyczyn jak wyjaśnienia oskarżonej w tej kwestii, do czego Sąd już wyżej się szczegółowo odniósł.

Jako rzetelną i fachową, a tym samym stanowiącą pełnowartościowy dowód w sprawie, Sąd ocenił opinię biegłego z zakresu własności przemysłowej i zwalczania nieuczciwej konkurencji D. S., wydaną w dniu 23.07.2013r. Z przedmiotowej opinii wynika jednoznacznie, że towar zabezpieczony podczas kontroli bagażu A. G. oznaczony jest znakami towarowymi identycznymi jak te zarejestrowane na rzecz firm: (...), (...), (...).”, (...) i (...) dla identycznych towarów. Biegły przedstawił w swej opinii szczegółową analizę przeprowadzonych badań, zabezpieczonego w sprawie towaru i klarownie omówił, wynikające z przeprowadzonych badań wnioski, które Sąd w całości podzielił. Ponadto biegły poparł swoją uzupełniającą opinią ustną złożoną na rozprawie w dniu 17.09.2013r., w której podtrzymał wszystkie wcześniejsze wnioski.

Za rzetelną, odpowiadającą wymogom wiedzy i w pełni wyczerpującą, Sąd uznał opinię sądowo – psychiatryczną z dnia 09.02.2012r. sporządzoną przez biegłych psychiatrów T. S. i R. K., z której jasno i bezsprzecznie wynika, że poczytalność oskarżonej zarówno w czasie czynu, jak i podczas badania nie była w żaden sposób ograniczona.

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał oskarżoną za winną tego, że w dniu 2 października 2011r. na terenie (...) (...) (...) w W. usiłowała dokonać obrotu przywiezionymi na polski obszar celny z C. towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi w postaci 26 sztuk błyszczków do ust, 4 sztuk cieni do powiek, 16 sztuk tuszu do rzęs oznaczonych znakami towarowymi (...), 20 sztuk swetrów męskich oznaczonych znakami towarowymi (...), 8 sztuk cieni do powiek oznaczonych znakami towarowymi (...), 4 sztuk pudru, 14 sztuk błyszczków do ust, 7 sztuk cieni do powiek i 21 sztuk kredek do ust oznaczonych znakami towarowymi (...), a także 22 szt. błyszczków do ust, 4 sztuk tuszu do rzęs oraz 2 sztuk pudru oznaczonych znakami towarowymi (...) działając na szkodę firm: (...) S.A. z siedzibą we F., T. (...) L., (...)z/s w (...), (...) (...) z/s w N. i L. P. et B. & C. z/s we F. przy czym zamierzonego czynu nie osiągnęła z uwagi na zatrzymanie przedmiotowego towaru przez funkcjonariuszy I. C. w W. tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000r. Prawo własności przemysłowej (dalej P.w.p.).

W tym miejscu należy zaznaczyć, że sprawę niniejszą Sąd rozpoznawał wyłącznie w zakresie w/w czynu zarzuczonego przez Prokuratora w sprawie 2 Ds. 2120/11/II, albowiem jedynie w tej części uchylono do ponownego rozpoznania wyrok tut. Sądu z dnia 16.12.2013r. w sprawie o sygn. akt III K 750/12.

Przepis art. 305 ust. 1 P.w.p. stanowi, że karze podlega ten kto w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, zarejestrowanym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami.

Przez dokonanie obrotu towarem oznaczonym podrobionym znakiem towarowym bądź zarejestrowanym znakiem towarowym, którego osoba dokonująca obrotu nie ma prawa używać należy rozumieć każdorazowe udostępnianie towaru oznaczonego takim znakiem towarowym jego nabywcom. Penalizacja dotyczy zatem każdego etapu dokonywania obrotu towarem. Określenie „dokonywanie obrotu” w rozumieniu art. 305 ust. 1 P.w.p. obejmuje przy tym także wprowadzanie towarów oznaczonych takim znakiem towarowym do obrotu. Chodzi zatem o dokonywanie obrotu w ogóle i nie można odnosić analizowanego znamienia jedynie do kolejnego zbywania towaru już po jego wprowadzeniu do obrotu.

Dla bytu omawianego przestępstwa jest przy tym wymagane, aby sprawca obejmował swoją świadomości powyższe okoliczności, działając w zamiarze bezpośrednim bądź wynikowym. Warunkiem odpowiedzialności za przestępstwo z art. 305 ust. 1 P.w.p. jest faktyczna świadomość sprawcy co do charakterystyki towarów stanowiących przedmiot czynności wykonawczej.

Przez „wprowadzenie do obrotu” (które to pojęcie nie zostało zdefiniowane w przepisach prawa własności przemysłowej) na gruncie art. 305 ust. 1 P.w.p. należy rozumieć pierwsze udostępnienie przez producenta lub

importera towarów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym, bądź zarejestrowanym znakiem towarowym, którego sprawca nie ma prawa używać [tak m. in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24.05.2005r., I KZP 13/05, OSKNW 2005 z. 6, poz. 50; wyrok SN z dnia 12.10.2006r., III KK 167/06, LEX nr 202231; wyrok SN z dnia 12.10.2006r., IV KK 232/06, LEX nr 295213; wyrok SN z dnia 10.01.2007r., IV KK426/06, LEX nr 249185]. Formuluje się dwa wymogi, których kumulatywne spełnienie warunkuje uznanie, że mamy do czynienia z „wprowadzeniem do obrotu”. Po pierwsze, chodzi o przejście faktycznego władztwa nad konkretnym egzemplarzem oznakowanego towaru z osoby uprawnionej na inny podmiot. Po drugie zaś, zamiarem podmiotu jest udostępnienie tak oznaczonego towaru osobie trzeciej. Może ono nastąpić w wykonaniu umowy sprzedaży, darowizny, zamiany, najmu, dzierżawy, leasingu. Dotyczy to również importu oraz eksportu. Nie obejmuje natomiast tranzytu towarów, albowiem brak jest w tym wypadku zamiaru wydania towarów na obszarze kraju, przez który są przewożone [tak m. in. w komentarzu do art. 305 P.w.p. pod red. J. Raglewskiego, LEX].

Z kolei zgodnie z art. 13 § 1 k.k. odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Karalność usiłowania uzasadniona jest dwoma elementami. Z jednej strony zaawansowanie czynu zabronionego jest na tyle dalece posunięte, że zachodzi ze strony zachowania podjętego przez sprawcę realne zagrożenie dla dobra prawnego, przeciwko któremu skierowany jest czyn zabroniony. Z drugiej strony zamiarem sprawcy objęte jest dokonanie czynu zabronionego, a więc w swej treści strona podmiotowa usiłowania dokonania czynu zabronionego nie różni się niczym od strony podmiotowej dokonanego czynu zabronionego. Na gruncie kodeksu karnego, granicę pomiędzy zawsze karalnym usiłowaniem, a wyjątkowo karalnym przygotowaniem wyznacza cecha bezpośredniości zachowania, zrealizowanego przez sprawcę pomiędzy chwilą podjęcia zamiaru, a dokonaniem. Zachowanie bezpośrednio zmierza do dokonania, gdy zagrożenie dla dobra prawnego, którego naruszenie objęte jest przestępnym zamiarem sprawcy, przekształca się z abstrakcyjnego w zagrożenie realne. Ocena, kiedy owo przekształcenie następuje, zależy od rodzaju i charakteru czynu zabronionego, którego popełnienia usiłuje dokonać dany sprawca.

Odnosząc całokształt powyższych rozważań do okoliczności niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż zgromadzone w sprawie dowody w sposób nie budzący wątpliwości pozwalają przypisać oskarżonej A. G. popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 P.w.p.

Oskarżona swoim działaniem podjętym w dniu 02.10.2011r. polegającym na przywozie z C. towaru w postaci odzieży i kosmetyków w ilości wskazanej w przypisanym jej czynie oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi różnych marek, zmierzała bezpośrednio do dokonania nimi obrotu na terenie kraju. Z komercyjnym celem przewozu w/w przedmiotów przemawia bowiem sama ich ilość połączona z brakiem logicznego wytłumaczenia ze strony oskarżonej, powodów przywożenia z zagranicznej podróży tak dużej ilości odzieży i kosmetyków. Jak wskazano już wcześniej, jej wyjaśnienia w tym zakresie były nielogiczne i nie zasługiwały na obdarzenie wiarą. Zważyć przy tym trzeba, że szczególnie mało wiarygodne jest, wynikające z relacji A. G. twierdzenie, iż pomimo trudnej sytuacji finansowej i kosztownego leczenia poza granicami kraju wydała ona kilka tysięcy złotych na upominki i to w ilości znacznie przekraczającej jakkolwiek racjonalną, wynikającą ze wskazań doświadczenia życiowego, miarę w tym zakresie. Co więcej, w myśl wyjaśnień oskarżonej, część zatrzymanych przedmiotów miałyby być zakupione, jako prezenty niejako „na zapas”, na wypadek bliżej niesprecyzowanej konieczności obdarowywania zupełnie obcych nawet osób, co również jest praktyką raczej nie spotykaną przy uwzględnieniu, że rodzaj kosmetyków należy do kategorii rzeczy dość osobistych i dobieranych stosownie do gustu danej osoby.

Jednocześnie, co również wykazano już powyżej, stwierdzić należy, że oskarżona miała pełną świadomość, co do tego, że przewozi przez granicę towar nieautentyczny i to w celach handlowych. Jasno przemawia za tym fakt, iż nie zgłosiła ona przewożonych ubrań i kosmetyków do kontroli celnej. Jako osoba dorosła, podróżująca poza granicę Unii Europejskiej kolejny już raz, musiała mieć bowiem świadomość co do elementarnych procedur celnych. Gdyby zatem przewoziła na własny użytek, znaczną ilość legalnego towaru o pochodzeniu niewspólnotowym,

którego wartość była, z perspektywy jej możliwości finansowych bardzo duża, z pewnością towarów zgłosiłaby do odprawy celnej. Nie miałyby bowiem, żadnych racjonalnych powodów do jego ukrywania przed celnikami, a przedstawienie do kontroli zabezpieczałoby ją przed podejrzeniem przemytu i wiążącym się z tym zatrzymaniem przewożonych rzeczy. Tymczasem oskarżona zataiła fakt wwozu do P., znacznej ilości towarów oznaczonych znakami towarowymi i została ujęta jedynie przez to, że skierowano ją do wrywkowej kontroli. W kontekście powyższego jasnym jest zatem, że oskarżona miała świadomość co do charakteru przewożonych przedmiotów, zważywszy, że jak wynika z omówionych wcześniej zeznań świadka Z. i dokumentacji przesłanej przez pełnomocnika firmy (...), o nieautentyczności przewożonego towaru świadczyła już sama jakość zatrzymanych u A. G. przedmiotów oznaczonych zastrzeżonymi znakami towarowymi. Fakt, iż rzeczony towar oznaczony był zastrzeżonymi znakami towarowymi firm wskazanych w stawianym oskarżonej zarzucie jest zaś, bezsprzeczny w świetle opinii biegłego z zakresu własności przemysłowej, jak również nie kwestionowała go sama oskarżona, która potwierdzała, iż wiozła rzeczy oznaczone znakami towarowymi znanych marek.

Oskarżona działała zatem umyślnie, z zamiarem bezpośrednim ukierunkowanym na cel dokonywania obrotu przewożonymi w dniu 02.10.2011r. przez granicę towarami. W momencie podejmowania przypisanego jej przestępnego działania, była ona osobą posiadającą doświadczenie życiowe i w pełni poczytalną. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonej. Znajdowała się ona w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem, a nie zachowań realizujących znamiona przestępstwa.

Jednocześnie w sytuacji gdy przewoziła ona znaczną ilość podrobionego towaru, oznaczonego zastrzeżonymi znakami towarowymi, w celu dalszego jego rozprowadzania, jasnym jest, iż działaniem takim zmierzała ona bezpośrednio do dokonania obrotu tymi towarami, poprzez udostępnienie go nabywcom. Nie można zarazem, w tym kontekście utrzymywać, iż jej zachowanie stanowiło jedynie przygotowanie do przestępstwa, a dopiero zaoferowanie przedmiotowego towaru do sprzedaży wyczerpałoby znamię bezpośredniości zmierzania do dokonania, albowiem wówczas byłaby to już tylko ostatnia czynność poprzedzająca zbycie podrobionych produktów i jako faktyczne udostępnienie towaru nabywcom, stanowiłoby już dokonanie obrotu. „Określenie „bezpośrednio zmierza” do dokonania czynu zabronionego (art. 13 § 1 k.k.) oznacza całość zachowań wiodących wprost do wypełnienia wypełniania jego znamion, stwarzających realne zagrożenie dla chronionego dobra prawnego, a nie wyłącznie ostatnie z tych zachowań, poprzedzające realizację czynności sprawczej czynu zabronionego. Zachowanie bezpośrednio zmierza do dokonania wtedy, gdy zagrożenie dla dobra prawnego, będącego znamieniem czynu zabronionego objętego zamiarem sprawcy, przekształca się z zagrożenia abstrakcyjnego w zagrożenie realne (...) Dążenie sprawcy do dokonania czynu zabronionego, kontynuowane już po zakończeniu przygotowania, rozpoczyna fazę usiłowania, które nie może być utożsamiane wyłącznie z ostatnim aktem zachowania poprzedzającego dokonanie. Usiłowanie bowiem, w określonych warunkach, może przybrać postać oddalonych w czasie od dokonania, ale zmierzających do niego bezpośrednio, ciągu różnych zachowań (...) Bezpośrednie zmierzanie do dokonania, jako znamię usiłowania popełnienia czynu zabronionego, odnosi się do działania samego sprawcy i jego zachowania również wówczas, gdy uzyskanie zamierzonego skutku uzależnione jest od postępowania jeszcze innych osób [tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 04.09.2007r. II KK 322/06, OSNwSK 2007 nr 1 poz. 1964; podobnie w postanowieniu z dnia 23.05.2007r. KK 265/06, OSNKW 2007/7-8/58, Biul.SN 2007/7/16, Prok. i Pr. 2007/11/1. OSP 2008/1/13]. Ponadto „prawo karne nie uzależnia zaistnienia usiłowania od "początku wykonania", co oznacza początek realizacji znamion przestępstwa rodzajowego. Wystarczy, że sprawca wykonał pewne czynności, które bezpośrednio zmierzały do dokonania, choćby nie było to jeszcze realizowanie znamion czynu zabronionego przewidzianego w części szczególnej” [tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 08.03.2006r. IV KK 415/05, LEX nr 183071].

Ponadto, istotną okolicznością przy ocenie zachowania oskarżonej, pod kątem wypełnienia znamion usiłowania popełnienia przestępstwa, jest wspomniana wyżej kwestia wskazania, czy badane zachowanie oskarżonej, stanowiło realne zagrożenie dla dobra prawnego chronionego art. 305 ust. 1 P.w.p. „Wyjaśnienie różnicy pomiędzy przygotowaniem a usiłowaniem sprowadza się do ustalenia, czy zachowanie sprawcy było abstrakcyjnym, czy

też konkretnym zagrożeniem dla chronionego prawem dobra. Przygotowanie to "stworzenie warunków do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do jego dokonania", które może przybierać różne formy, takie jak np. przysposobienie środków, zbieranie informacji, wejście w porozumienie z inną osobą, czy sporządzenie planu działania. Usiłowanie zaś, to coś więcej, bowiem sprawca "w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania". Usiłowanie jest zatem bardziej konkretne niż przygotowanie, a zagrożenie dobra chronionego staje się realne" [tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09.09.1999r., III KKN 704/98, LEX nr 39096, Prok. i Pr.-wkl. 2000/2/2].

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że zachowanie oskarżonej A. G., podjęte w dniu 02.10.2011r. było tego rodzaju, iż zagrożenie dla dobra prawnego chronionego przez art. 305 ust. 1 p.w.p. już w momencie przewiezienia towaru przez granicę przestało być abstrakcyjne, a stało się realne. Mianowicie, w sytuacji ujawnienia u oskarżonej dużych ilości ubrań i kosmetyków, zakupionych po okazjnych cenach w C., które to rzeczy chciała ona niepostrzeżenie przewieźć przez granicę, jasnym jest, że przewozi je ona w celu odsprzedaży ich z zyskiem (zważywszy, że tempore criminis nie miała ona pracy, a leczyła się za granicą) i dokonanie przez nią obrotu tymi rzeczami było jedynie kwestią czasu.

W świetle całokształtu powyższych rozważań, stwierdzić zatem należy, że zasadnie postawiono A. G. zarzut popełnienia w dniu 02.10.2011r. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 P.w.p. Niemniej jednak z uwagi na nieprecyzyjne określenie znamion czynu zarzuconego oskarżonej we wniosku Prokuratora z dnia 26.06.2012r., sygn. 2 Ds. 2120/11/I, Sąd zobowiązany był zmienić opis czynu oskarżonej w zakresie rozpoznawanym w niniejszym postępowaniu, poprzez precyzyjne wskazanie ustawowych znamion przestępstwa z art. 305 ust. 1 P.w.p. i wyraźne stwierdzenie, że oskarżona usiłowała dokonać obrotu wprowadzonymi na polski obszar celny towarami oznaczonymi zastrzeżonymi znakami towarowymi.

Podkreślić należy, że powyższa zmiana nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia, albowiem Sąd poruszał się w ramach jednego zdarzenia historycznego, jakim miało miejsce w dniu 02.10.2011r. i zostało ujęte w zarzucie. Zmiana opisu czynu w istocie swej miała zaś zasadniczo wymiar kosmetyczny i zmierzała do dostosowania jego treści do języka ustawy.

Reasumując powyższe, w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody należało uznać, że okoliczności popełnienia przez oskarżoną przestępstwa nie budzą wątpliwości.

Jednocześnie całokształt okoliczności sprawy przemawia, w ocenie Sądu, za zastosowaniem w stosunku do oskarżonej A. G. dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, o co zresztą pierwotnie wnosił Prokurator, kierując sprawę do Sądu, a także wnioskował o to obrońca oskarżonej (k. 151-152).

Art. 66 § 1 k.k. stanowi, że sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Wobec oskarżonej zaistniały przesłanki skutkujące możliwością warunkowego umorzenia postępowania karnego. Społeczna szkodliwość czynu i wina oskarżonej nie są znaczne. Przy ocenie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę okoliczności popełnienia przestępstwa. Miało ono bowiem charakter incydentalny, zaś oskarżona niejako przy okazji leczniczego wyjazdu do C., dokonała jednorazowego zakupu podrobionych towarów oznaczonych zastrzeżonymi znakami towarowymi. Uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, w tym stan majątkowy i stan zdrowia oskarżonej, która, w chwili czynu, była bezrobotna i musiała pożyczać od rodziny i znajomych pieniądze na leczenie onkologiczne w C., Sąd zauważa, iż oskarżona skuszona niską ceną nabywanych produktów, zamierzała je zbyć



w P. z zyskiem, chociażby po to, aby zwrócić rodzinie i znajomym, pożyczone na wyjazd pieniądze. Powyższa konstatacja uwydatnia jednostkowy charakter naruszenia przez oskarżoną porządku prawnego, zważywszy, że A. G. w chwili czynu nie prowadziła działalności gospodarczej o charakterze handlowym. Co więcej, naruszenie to jawi się, w tym kontekście, jako powodowane ciężką sytuacją materialną i osobistą oskarżonej.

Z całą mocą należy stwierdzić, że zachowanie oskarżonej należy uznać za naganne i nie zyskuje ono akceptacji Sądu. Nie mniej opisane wyżej okoliczności, w jakich doszło do popełnienia czynu mają znaczenie przy ocenie jego społecznej szkodliwości.

Oskarżona swoim zachowaniem godziła w dobro prawne, jakim jest własność przemysłowa. Podjętą próbą dokonania obrotu towarami oznaczonymi zastrzeżonymi znakami towarowymi należącymi do pokrzywdzonych firm, naruszyła ich prawo do wyłącznego dysponowania określonymi znakami towarowymi. Stopień naruszenia tego dobra, w sprawie niniejszej nie był jednak znaczny, albowiem realizacja przestępnego zamiaru oskarżonej, zakończyła się na wstępnym etapie usiłowania, tj. podczas przewozu wskazanych w zarzucie produktów przez granicę. Okoliczność ta uniemożliwiła jej zatem jakąkolwiek realizację powziętego zamiaru.

Art. 66 §1 k.k. wymaga do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania, aby postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniały przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania, będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Przesłanki te zostały spełnione w stosunku do oskarżonej. A. G. jest osobą niekaraną (karta karna k. 750), ponadto prowadzi ustabilizowany tryb życia oraz pracuje zarobkowo (k. 768). Znamiennym jest, iż pomimo upływu niemal 3 lat od popełnienia zarzuczonego jej czynu, oskarżona nie popadła w kolejny konflikt z prawem, co dodatkowo wskazuje na podnoszoną wcześniej incydentalność jej naganego zachowania.

Sąd żywi zatem głębokie przekonanie, że oskarżona będzie przestrzegała porządku prawnego, a czyn, którego się dopuściła był wypadkowym, wywołanym trudnymi okolicznościami, zdarzeniem w jej życiu, które się więcej nie powtórzy.

Zdaniem Sądu, należało dać oskarżonej szansę na zrozumienie negatywnych skutków jej postępowania i poprawę, warunkowo umarzając postępowanie. Okres próby pozwoli na zweryfikowanie pozytywnej prognozy postawionej wobec oskarżonej, a groźba podjęcia warunkowo umorzonego postępowania spowoduje, że będzie ona przestrzegać porządku prawnego.

W oparciu o art. 67 § 3 k.k. Sąd orzekł od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 800 złotych. Zgodnie z wyżej powołanym przepisem istnieje taka możliwość, a w ocenie Sądu wskazane było orzeczenie świadczenia pieniężnego jako realnej dolegliwości dla oskarżonej, co wzmocni funkcję wychowawczą i zapobiegawczą zastosowanego wobec niej środka probacyjnego.

Zgodnie z art. 627 k.p.k., który na mocy art. 629 k.p.k. na zastosowanie w przypadku warunkowego umorzenia postępowania Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w kwocie 1000 złotych, zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił ją od obowiązku zapłaty pozostałych kosztów sądowych. Obciążając oskarżoną kosztami postępowania jedynie w części Sąd miał na uwadze jej stan majątkowy i możliwości zarobkowe i uznał, że aktualna sytuacja materialna A. G. pozwala jej na uiszczenie kosztów w wyżej wskazanej kwocie tym bardziej, że przepisy Kodeksu karnego wykonawczego przewidują możliwość ratalnej zapłaty kosztów sądowych.

Z uwagi na to, że oskarżona korzystała z obrony z urzędu, a obrońca oświadczyła, że koszty te nie zostały zapłacone nawet w części Sąd stosownie do treści art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze przyznał od

Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adw. M. P. kwotę 1548 zł powiększoną o podatek VAT tytułem obrony udzielonej oskarżonej z urzędu.

Wysokość wynagrodzenia wynika z § 14 ust 1 pkt 1 i ust 2 pkt 1 i 3 i § 16 oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163 poz. 1348 ze zm.).

Z tych wszystkich względów i w oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.